U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **nezl. I. K.**, zastoupen zákonnou zástupkyní A. K., zastoupen JUDr. Jiřím Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 18, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2009, čj. OAM-33/VL-01-P07-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2011, čj. 56 Az 58/2009 – 113,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jiřímu Miketovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Stěžovatel ve včasné kasační stížnosti uvádí, že ji podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozsudku má spočívat v tom, že krajský soud neuvedl důvody, pro něž nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele. Ve správním ani

soudním řízení nebyly provedeny důkazy, které by objektivizovaly zdravotní stav stěžovatele. Krajský soud prý dále opomenul vypořádat se s namítanými vadami řízení před žalovaným. V průběhu správního řízení jednaly za žalovaného osoby, o jejichž nestrannosti vyjádřila matka stěžovatele pochybnosti, nebylo provedeno dostatečné dokazování ke zdravotnímu stavu stěžovatele a nebyla zkoumána úroveň a dostupnost zdravotní péče v zemi původu. Pokud by soud řádně zjistil zdravotní stav stěžovatele, mělo být prováděno dokazování i k otázce dostupnosti zdravotní péče v zemi původu. Soud měl při posuzování žádosti stěžovatele vycházet i z důvodů, pro něž žádali o udělení mezinárodní ochrany jeho rodiče, tj. měl se zabývat i obavami z porušování lidských práv. Soud nesprávně posoudil právní otázku, zda zdravotní stav stěžovatele odůvodňuje poskytnutí mezinárodní ochrany. Existují totiž důvodné obavy, že mu nebude možné v zemi původu poskytnout základní péči tak, aby nebyl ohrožen na životě.

[3] Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce nezbytné vyslovit též právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

[5] Námitku stěžovatele týkající se vad řízení před správním orgánem lze podřadit pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel v prvé řadě žalovanému vytýká, že nevedl dostatečné dokazování ohledně jeho zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005 – 58, potvrdil, že důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně osoby žadatele, leží na žadateli o mezinárodní ochranu. Bylo tedy na stěžovateli, aby prokázal své tvrzení o závažnosti svého zdravotního stavu. Stěžovatelem předložené lékařské zprávy ze dne 23. 12. 2008, 9. 3. 2009 a 4. 6. 2009 (důkaz posledně uvedenou zprávou byl proveden až v řízení před krajským soudem) tvrzení o nestabilním, či snad vážném zdravotním stavu neprokazují. Naopak žalovaný pravdivost tohoto tvrzení vyvrátil pomocí dvou zpráv (ze dne 5. 3. 2009 a 22. 4. 2009) vyžádaných od ošetřující praktické lékařky, dle nichž stěžovatel nemá žádné zdravotní potíže, žádná vyšetření ani léčba nejsou potřebné. S ohledem na skutečnost, že důkazní břemeno ve vztahu k tomuto tvrzení tížilo stěžovatele, a s ohledem na obsah lékařských zpráv předložených ve správním (i soudním) řízení, nelze žalovanému vyčítat nedostatečné zjištění skutkového stavu.

[6] Žalovaný nebyl povinen vést dokazování ohledně úrovně a dostupnosti zdravotní péče v zemi původu, jestliže nebylo prokázáno tvrzení stěžovatele o nestabilním zdravotním stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 – 63).

[7] Jako vadu řízení nelze označit skutečnost, že ve správním řízení jednaly za žalovaného osoby, o jejichž nestrannosti vyjádřila zákonná zástupkyně stěžovatele pochybnosti. Subjektivní vnímání nestrannosti úřední osoby účastníkem řízení je pouze podnětem k úvahám o podjatosti úřední osoby. Samotnou podjatost je však třeba hodnotit na základě objektivního hlediska [srov. usnesení NSS ze dne 16. 7. 2008, čj. Nao 76/2008 – 92, dále též nález sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001 (N 98/23 SbNU 11)]. S ohledem na okolnosti tohoto případu a obsahu správního spisu nelze dovodit, že by zaměstnankyně žalovaného, která se podílela na projednávání případu stěžovatele (nikoliv na jeho rozhodování), byla z objektivního hlediska podjatá.

[8] Pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze podřadit soubor námitek vytýkajících krajskému soudu, že se nezabýval skutečnostmi uvedenými stěžovatelem a neodůvodnil neprovedení navrhovaných důkazů. Z konstantní judikatury NSS plyne, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud se soud nevypořádal s námitkami uplatněnými v řízení před krajským soudem (např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004 – 62, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 – 74), nebo s návrhy důkazních prostředků (rozsudek ze dne 1. 4. 2008, čj. 9 Azs 15/2008 – 108).

[9] K návrhům na doplnění dokazování vzneseným stěžovatelem při jednání soudu se krajský soud vyjádřil na str. 6 rozsudku. Uvedl, že důkazy k prokázání úrovně zdravotnictví v zemi původu neprováděl, neboť stěžovatel byl shledán zdravým a samotná úroveň zdravotnictví v zemi původu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důkazní návrhy směřující k prokázání situace muslimů v zemi původu zamítl soud z toho důvodu, že žalobní bod, k němuž se tyto důkazní návrhy vztahují, byl vznesen opožděně.

[10] Žalobními body týkajícími se vad správního řízení se soud podrobně zabýval na str. 3 až 5 rozsudku. Příslušnou část odůvodnění, která reaguje na žalobní bod koncentrovaný do jednoho odstavce na str. 3 žaloby, lze hodnotit jako dostatečnou.

[11] Krajský soud nebyl povinen zabývat se stavem lidských práv v zemi původu, neboť ve lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. neuplatnil stěžovatel žádný žalobní bod, který by se týkal této otázky. Soud na str. 6 rozsudku vyložil, že se žalobním bodem poukazujícím na situaci muslimů v zemi původu nezabýval, neboť nejenže nebyl vznesen ve lhůtě pro podání žaloby, ale tento důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl uveden ani ve správním řízení (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003 – 61).

[12] Stěžovatelovu námitku, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovateli s ohledem na jeho zdravotní stav náleží ochrana, lze podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel nespecifikuje, na základě jakého ustanovení zákona o azylu mu měla být ochrana přiznána. Jelikož se stěžovatel odvolává na svůj zdravotní stav, má tím zřejmě na mysli udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, eventuálně doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.

[13] Nejvyšší správní soud odkazuje na svou bohatou prejudikaturu (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48, rozsudek ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, rozsudek ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 – 72, nebo rozsudek ze dne 24. 11. 2005, čj. 6 Azs 304/2004 – 43), ze které vyplývá, že žalovaný má při posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu prostor pro správní uvážení, přičemž meze tohoto uvážení jsou dány zákazem diskriminace a libovůle. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

[14] Jediným důvodem hodným zvláštního zřetele by mohl být v případě stěžovatele jeho zdravotní stav, který je dle jeho tvrzení nestabilní, vážný. Stěžovatel ovšem toto své tvrzení, a tím i existenci důvodu hodného zvláštního zřetele, k němuž by mohl žalovaný při aplikaci § 14 zákona o azylu přihlédnout, neprokázal. Žalovaný naopak pravdivost tohoto tvrzení vyvrátil opatřenými lékařskými zprávami (viz bod [5] shora). Jakékoliv další úvahy o udělení humanitárního azylu nejsou za těchto okolností na místě.

[15] Ze stejného důvodu nebylo možné stěžovateli přiznat ani doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. V situaci, kdy stěžovatel neprokázal, že jeho zdravotní stav je nestabilní, závažný, nelze z tohoto nepodloženého tvrzení usuzovat na hrozbu vážné újmy, která má dle stěžovatele spočívat v tom, že mu v zemi původu nebude moct být poskytnuta potřebná lékařská péče. Teprve v případě, že by se stěžovateli podařilo prokázat, že trpí vážnou nemocí, bylo by lze zvažovat udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek ze dne 9. 10. 2009, čj. 6 Azs 34/2009 – 89).

[16] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky. Krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a odmítl ji podle § 104a s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[18] Stěžovateli byl ustanoven pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Jiří Miketa. Jemu zdejší soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, na celkovou částku 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu